

Sabine COCQUYT

Auteur en therapeute

Haar leven is ingedeeld in een 'ervoor' en 'erna'. Sabine COCQUYT was 35, toen ze beide ouders verloor in een verkeersongeval. Haar zoon van negen raakte daarbij zwaargewond. Vele maanden intensieve zorgen en een uitgesteld rouwproces om haar ouders later, publiceerde ze twee boeken over haar ervaringen. In een derde deed ze een stap die nog veel meer moed vergde.

'Geloof, hoop en liefde levend houden'

Lieve WOUTERS

Nauwelijks een halve meter van de smalle, druk bereden provincieweg geparkeerd, griezel ik bij het uitstappen. En we zijn nog niet eens het gesprek over verkeersellende gestart! Sabine COCQUYT is echter de rust zelve. Twintig jaar na het dramatische ongeval is voor haar de cirkel rond. De dader kreeg opnieuw een menselijk gelaat. Enkel de beperkingen waar zoon Dries mee worstelt, herinneren aan die tragische nacht.

–Wie was u vóór het bewuste ongeval?

Germaniste van opleiding, gaf ik les in een middelbare school. Ik was klastitularis, gelukkig getrouwd, een jonge moeder van drie kinderen, geëngageerd in ontwikkelingswerk. Kortom, ik had een gelukkig en druk leven.

De manier waarop zo'n ramp binnenvalt in je leven, is onbeschrijfelijk. Ik noem het een tornado. Het gaat zo vlug. Plotseling zit je in een volstrekt andere beweging. Midden in de nacht werden we gewekt door de rijkswacht. Voor je over de eerste schok heen bent, moet je woorden vinden om aan je kleine dochters te vertellen dat opa en oma er niet meer zijn en dat broers leven aan een zijden draadje hangt. Velen zeggen: „Ik zou dat niet aankunnen.” Maar je hebt geen keuze.

„Het lijdensverhaal van Christus werd plotseling heel herkenbaar”

–Welke gevoelens overheersten toen?

Woede. De veroorzaker van het ongeval had twee promille alcohol in zijn bloed. Ik miste mijn ouders ook verschrikkelijk. Als jonge moeder heb je zoveel met hen te delen. Bij schoolfeesten of communies voelde ik die leegte des te meer.

Zo'n gebeurtenis heeft ook zijn weerslag op je relatie. De spanningen zijn immers groot en na een tijd begint de vermoeidheid te wegen, terwijl je het verlies toch elk op je eigen manier verwerkt. Ik zocht hulp bij een therapeut en die ervaring bracht mijn leven op een nieuw spoor.

–U ging zich zelf specialiseren als therapeute.

Zo'n catastrofe doet je veel dingen in vraag stellen. Wie ben ik? Wie wil ik zijn? Die gespreks- en later lichaamstherapie waren echt een ontdekking voor mij. Dat zag ik mezelf ook wel doen: mensen nabij

zijn, met hen meegaan en een deel van de last van hun schouders nemen.

Na het ongeval ben ik eerst nog een hele poos halftijds gaan werken om meer kwaliteitsstijd te hebben voor het gezin. Na een jaaropleiding massagetherapie, een vorming traumatherapie in Engeland en nog heel wat cursussen maakte ik een keuze. School en praktijk combineren kon niet meer. Ik ging voluit voor het tweede.

Ik werk intens met cliënten en doe zowel aan gespreks- als aan lichaamstherapie, met massages en Bachbloesems. Soms kan een aanraking immers veel meer zeggen dan woorden. Ik had zelf ondervonden hoe deugdendoend en helend zo'n sessie kan zijn.

–Hoe kwam uw eerste boek tot stand?

Dat had rechtstreeks te maken met de verwerking van het ongeval, zes jaar na datum. Dries was uit de grootste zorgen. We hadden aanvaard wat er met hem was gebeurd, maar zelf kon ik niet verder. Ik herinner me nog goed hoe ik die zomer opzag tegen 1 september. Ik nam een sabbatjaar. Voor het rouwproces over mijn ouders had ik nog geen tijd gehad. Van de eerste dag af ben ik beginnen schrijven. Chronologisch en emotioneel, al wat er sinds die noodlottige nacht was gebeurd. Met het schrijven kwamen de tranen. Eindelijk.

Aanvankelijk had ik nog geen boek in gedachten, maar gaandeweg merkte ik dat ik voor een publiek aan het schrijven was. De berichtgeving over dodelijke ongevallen is altijd zo summier. Ik wilde de slachtoffers een gezicht geven, de draagwijdte van zo'n drama schetsen.

–Het tweede boek borduurde voort op dat thema, maar met het derde deed u opnieuw een grote stap: naar de daders.

Zelf gebruik ik liever het woord 'veroorzaker'. Heel vaak is er een menselijke fout in het spel: verstrooidheid, een dodehoekprobleem. Ook die mensen zijn voor de rest van hun leven getekend. Ze zitten soms met een torenhoog schuldgevoel.

Dat besepte ik na mijn tweede boek, dat de titel *Over-hoop* kreeg. Een kennis die on-

Sabine Cocquyt geeft berichten over verkeersongevallen een gezicht. © Hugo Maris

rechtstreeks een zwaar ongeval met een motorrijder had veroorzaakt, belde me op. Plotseling drong het tot me door dat die titel evenzeer op hem van toepassing was. Waar krijgen deze mensen een verhaal?

–Toch moeten die getuigenissen af en toe behoorlijk confronterend zijn geweest.

Aanvankelijk kon ik me niet voorstellen dat ik ook een geval van dronkenschap achter het stuur zou opnemen. Uiteindelijk is dat er toch van gekomen. Vaak voelde ik me op de wip, schommelend tussen een zeker begrip en opstandigheid.

Tot dan toe had ik 'onze dader' als het ware geparkeerd. We hadden nooit iets van die man gehoord, geen teken van spijt, niets. Mijn woede was geventileerd en ik wilde daar niet in blijven steken. Nu kwam dat allemaal weer boven. Je kunt van zo iemand een monster maken, maar dat klopt niet. Gaandeweg kreeg 'onze dader' opnieuw een menselijk gelaat. Na

twintig jaar heb ik het gevoel dat de cirkel rond is. Ik heb vergeving kunnen schenken en dat heeft me van een laatste last bevrijd.

–Speelde uw geloof in het hele proces een rol?

Ik kon me enorm optrekken aan de menselijke figuur van Jezus. Het ongeval was gebeurd tijdens de krokusvakantie en zo beleefde ik Pasen enorm intens. Het lijdensverhaal van Christus was nu zo herkenbaar. Jaar na jaar drong dat dieper tot me door en naarmate ik de gebeurtenis een plek kon geven in mijn leven, gebeurde dat ook met het verrijzenisverhaal.

In de therapie probeer ik te doen wat Jezus deed: met mensen meegaan in hun lijden en trachten geloof, hoop en liefde levend te houden.

Sabine Cocquyt, *Mij overkomt het niet*, EPO, Antwerpen, 2010, 176 blz., 16,50 euro, ISBN 978 90 6445 669 5.